

IV. ÉVFOLYAM. Megjelenik MINDEN VASÁRNAP. Ára 3 hóra 1 frt. 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Városháztér 6. sz. alá küldendö.	Pest, aug. 14. 1870. 33. szám.	GYÜJTÖKNEK öt előfizetö után tiszteletpéldány jár.	Szerkesztői iroda: városháztér 6. sz. ide küldendö mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva.

Kis Bőgöshöz!

az őrült paródiájára.

Honnét kukorékolsz szép öcsém !
S ki vagy? azt én nem kérdezem,
Hanem, hogy ha irsz a Matyiba..
Azt mindig örömmel veszem!
Én, — mint látod — jól meggyantázva
Dörmögö szerszámom nyelét.
Ne hogy m e g s á n t u l j o n egyik is:
Lába helyet ütöm a fejét!

Igy kapják ki a porcziójukat
Tölem, egymásután szépen
Hétröl hétre, — ki, mint r á s z o l g á l,
Sor szerint elö ugy vészem.
T e is jól kezdéd. Ám de nem rég
Mód nélkül elkorhelyedtél . .
Rigmus, — fricska, vagy szurkapiszkát
A Matyinak nem küldöttél!

Ezért irtam Z s i g a p o s t á b a
„Huzz már egyet a javából,
Mert külömben hát b i n g a k ó r e s z
D i k h e c z ecsém a bandából“!
'S Te erre szépen válaszoltál
Egy pompás p a r ó d i á b a,
Tudom Rajner Palkó minister
N e m t e s z i a z a b l a k á b a.

Jól van ecsém! nagyon szeretem
Az élcz, fricska hogyha talál.
Ha mellettem más is van, a ki
D e á k é k n a k b e s z e k u n d á l.
Igen helyes tárgyat választál!
Nem is lehet más mint őrült
Az, ki a h a z a v é d b á s t y á i n
A m e g y é k e n n e m k ö n y ö r ü l t!

Most már f e l z a v a r t á k a vizet,
Könnyü lesz nekik halászni!
A mi kötelességünk tehát:
Őket k i p a r ó d i á z n i!
Rajta azért, püföld csak őket!
Irj máskor is p a r ó d i á t,
Ne gondolj vele, a fü l e s p á r t,
Ha ordit is rád sok . . i á -t!

Nagy Bögös.

Egy losonczi csudabogár.

Van itt egy agglegény ügyvéd — Selypes Stefi bácsinak hivják, — kit az egész város és vidéke ama nevezetes tulajdonságáról ismer, hogy mindennek — legyen az jó vagy rosz — ellent szokott mondani.

Egy társas estélyen valaki felköszöntvén, a többiek között eme magasztaló szavakat mondá rá: „Ő e g y i g a z i j ó h a z a f i, b e c s ü l e t e s e m b e r é s a t a n ü g y é r t á l d o z a t k é s z f é r f i ú!"

„N e m i g a z, h a z u d s z s e m m i r e v a l ó!" orditott torok szakadtából a mindenre nem-et mondó Stefi.

Ugyan csak Stefi bácsi el szokott járni a deákok vizsgájára kiket kochinkinai kakaséhoz hasonló hangjával s kötekedő természetével egészen elrémit.

Történt egyszer egy vizsga alkalmával, hogy a Pista bátyánk ireg forog, majd el kezd felyebb — alább a teremben járkálni, mig fontos arczot vágva megáll egy halvány képü poeta előtt s azt kérdi töle nagy hetykén: „Ugyan Domine! fejezze ki nekem a szamarat e-vokálissal."

A poetára nézve meglepö s sértő volt e szokatlan kérdés, egy kevéssé gondolkodik s aztán imigy felel:

„Te! mert helytelen kérdéseddel engemet terhelsz, elmehetsz."

Ménkő csapás volt ez szegény Sz. Pista bátyánkra. Irult pirult, de nem mert meg se kukkanni.

Azóta mézes madzagon se lehetne vizsgára csalni.

Baranyai mitraillese.

Boldogult urfi korába tánczolni is tanult a h i r i c s i k o s t a, lévén azonban mindkét csizmájának sarka b e f e l é f e r d e, ezek gyakran összeértek, midőn a franczia négyes lépteit tanulták, ilyenkor a tréfás tánczmester mindig rákiáltott: „ne bokázzon!"

Ez a mondás osztán rajta szóradt, még most is, mikor jól betrinkolva tántorog hazafelé Marha Pali komájától, a gyerekek mindig kiabálják utánna: „r e k t r a m n e b o k á z z o n!"

Levelezési lapok.

melyeket az elmult héten Ludas Matyi kapott.

Mon cher Matyi!

Adja tudtul ön előfizetőinek, hogy közbejött akadályok miatt augusztus 15-ére Berlinbe nem mehetek.

N a p o l e o n.

Mein lieber Mátyás!

Utasitva van pesti consulom, hogy önnek azon pompás képért, mely a Ludas Matyi 33-dik számában ez aláirással „burkust fogtam, de visz" megjelent, h u s z e z e r t a l l é r t fizessen ki.

B i s m a r c k.

Matyi pajtás!

Ma adtam fel a vasutra egy akó jó érmelléki bakart, idd meg a magad és a Kossuth egészségére.

barátod
B ó n i s L a c z i.

Kedves Matyikám!

Tudom, hogy sok vendéged lesz az országos dalárünnepély alkalmával, azért is Sára nénitől küldök 2 pulykát, 4 pár csirkét és 100 tojást.

komád
L a j o s.

Adomák.

Egy menyecske panaszra ment a paphoz, hogy ura őt mindig veri. A lelkész megsajnálván a menyecskét, elhivatta a gorombáskodó férjet, s jól megdorgálván megfogadtatá vele, hogy nőjét többé nem bántja; — az egyházfit pedig megbizta, hogy a fiatal házaspárt tartsa szemmel. — Kevés idő mulva bejelenti az egyházfi, hogy most is csak ugy czivakodnak mint ezelőtt.

Ekkor a pap maga elé hivatván a menyecskét, kérdi tőle czivakodásuk okát. — Annak bizony magam vagyok az oka édes tisztelendő uram — mondá a menyecske — mert ha az uram legalább is minden héten egyszer meg nem ver, beteg vagyok bele!“

Szokás volt Sárközben — lehet, még most is az — hogy ha valakinek valamije elveszett, azt a pappal hirdettette ki a katedrából.

Egyszer egy ő—i embernek kis baltája tévedvén el, szinte kiakarta hirdettettni a katedrából s el is ment vasárnap reggel a harmadik harangozáskor, hogy a papnak lebeszélje a sort. Azonban kissé megkésett s a papot már menő félben találván, a templomajtóban kérte fel a hirdetésre. — Az öreg papot, pepig jó szónok s hires ember volt — annyira confusióba hozta ez az apropó történt felszóllitás — hogy egész predicatióján keresztül trémázott s a hirdetni valók közül kifelejtette a kis baltát.

Az áldásnál azonban hirtelen eszébe jutván igy szólt: „A mi Urunk Jézus Kristusnak kegyelme és a kis balta legyen ti véletek, mindörökké Amen!“

Egy barát predikálás közben tüzbe jövén, igy kiáltott fel: „Megölöm magamat atyamfiai, megölöm magamat, a ti büneitekért!

Erre egy jelenlevő kanász kihuzta csizmaszárából a bicskát ,felnyujtá a barátnak mondván: „Itt van hát a kés szent atyám!“

A barát megnézegeti a kést, aztán igy szóll! Oh Christe be éles! Oh Jesu be hegyes! nesze fiam tedd el!“

Az egyszeri pápista pap azt akarta hallgatóinak bebizonyitani, hogy egyedül csak a cath. vallás jó, a többi pedig mind rosz s elvetendő. — E végből felvitt magával a katedrába két szép külsejü almát, melyek közül egyikről tudta, hogy belől férges, mig a másikról azt hitte, hogy belől is egésséges.

Felmutatá először a férges almát s igy kezdé beszédét „Lássátok: minden más vallás olyan mint ez az alma: kivülről szépet mutat ugyan, de belölről — itt felvágta az almát — ilyen férges mint ez ni! — De — folytatá, kezébe vevén a másik almát — a mi vallásunk, az egyedül üdvözitő cath. vallás, olyan mint ez a másik alma; kivülről is szép, hát még belölről, nézzétek csak!

Felvágja az almát s látván, hogy az is csak olyan kukaczos mint a másik, igy kiállt fel: „Mindegy forma keresztény hivek! Egyik olyan rosz mint a másik!“

Egy kocsis ember kérdezte a kocsiján ülő deáktól: hogy hivják deákul a főrhéczet?

A deák nem tudván megmondani, azt felelte hamarjában hogy: „Exergazie.“

Ejnye — válaszolt a kocsis — egészen ugy zörög mint a főrhécz!“

A legutóbbi török háboru alkalmával egy magyar huszár kapitány a Regiments-Pátert egy szép török lánnyal nagyon gyanus helyzetben találta.

„Hát ilyen atta — igy kiáltott a papra — mit csinál a tisztelendő ur?“

Ártok az ellenségnek, a mint árthatok, vitéz kapitány uram!“ felelt a páter.

Interpellátió

főt. Török Pál kálomista püspök úrhoz:

Mi befolyása lehet a szigethvári bukott hősnek Bittónak, s a szegszárdi másik bukott Vizsolyinak, hogy se a dráva-fokiak, se a nagy-szokoliak nem választhatják meg papjokul azt a káplánt, a kit szeretnének. — A felelet a Dr. Ballagó-féle „protestáns egyházi és iskolai borsszemjankó“-ba, elváratik.

Ludas Matyi.

*

A csalhatatlan

két szék közt a pad alatt.

A budai kutyavásár.

(Revange a Borsszem Janko 32-ik számában megjelent ily czimü élhetetlen viczre „Ludas Matyi tünödése.“

Azt mondják, hogy a mióta,
Dicső Mátyás király meghalt:
Attól fogva ős Budában
Kutyavásár soha sem volt. —

Hanem a kik ezt állitják,
Rettentő módon tévednek —
Mert a legutóbbi kutya. . .
Vásárra nem emlékeznek.'—

Az utolsó kutya vásár
Akkor történt és akkor volt:
Midőn megvette magának,
Verebesi . . . Tökszem Jankót! —

Napoleon: Sapperlót! burkust fogtam, de visz.

Czizmadia logica.

„Uram uram majszter uram!
Kő üsse meg a kend dolgát,
Ugyancsak rettentő rosszul
Szabta ki ezt a pár csizmát!

Torokba bő: csakugy lotyog
S előre meg benn a lábom,
Tyukszememnél meg ugy szorit
Hogy szent ügyse ki nem állom!“

Nem tesz semmit téns uram!
Ott a hol bő, ha megázik . .
Olyan szépecskén összemegy
Hogy rajta egy rácz sem lárszik.

És, hogy tyukszemét szoritja?
Elmulik e baj magától:
Egy pár napi járás kelés. . .
A hol szorit majd kitágul.

* * *

Ilyen suszter logica volt
Az is melyel mostanában,
Rajner törvény javaslatát,
Védték volt az országházban.

Majoritás szónokai,
Megülték a megye torát,
S felhuzatták a nemzettel
Azt a Rajner-féle csizmát!

„A hol szorit majd kitágul. . .
A hol bő, ott majd összemegy
S hogy csinál-e sok tyukszemet,
Az már ő kelmöknek mindegy!“

Kis Bögös.

Néma testámentom.

Hires és tudós kosta volt Baranyában Bogdása helyiségében szegény boldogult D. Pesta bátyánk, ugy annyira, hogy még szeretett élete párja is elismerte, söt el is mondta róla: „jaj istenem! tiz prókátornak sincs annyi esze, mint ennek az én apjukomnak!“

Mivel a kerületi jegyzö jó másfél órányira lakott, — a mi sáros idöben kitett jó öt órát — s mivel Pesta bátyánk olyan igen tudós volt, s mivel a pógárok nagyon jól tudták, hogy rektram mindig Pécsre, Siklósra jár pörlekedni — maga lévén magának prókátora s elvesztvén persze minden ügyet, mert ö mindig más törvényt tartott, mint a vármegye; mivel tehát a pógárok is tudták Pesta bátyánk ezen jeles tulajdonát, ha az alkalmatlan ut miatt nem mehettek a jegyzöért, öt hivták el testamentumot irni.

Történt azonban egyszer, hogy egy ember testamentumot tevén, ki akarta a leányát tagadni s fiának hagyni mindent, azért, mert a menyecske — mert már az volt, leesvén férje az ugorka fáról nagyon gonosz életet folytatott, s Pesta bátyánkat hivatta el, hogy irná meg végakaratát.

A haldokló el is mondá annak rende szerint, hogy minden néven nevezendő ingó és ingatlan javait fiának hagyja, leányát pedig — mivel az ötet nem becsülte, gonosz életet folytatott stb. — kitagadja mindenéből.

Pesta bátyánk pedig csak irta az öreg szavait. — Itt parenthesisbe meg kell jegyeznünk hogy Pesta bátyánk teljes életében szeretvén a más kazalját huzni, alkalmasint ezzel a menyecskével is volt valami ismeretsége, mert egészen megforditva irt mindent, azaz, hogy az öreg a fiát tagadja ki, s lányának hagy mindent.

Mikor osztán Pesta bátyánk kész volt az irással, oda megy az öreghez s mondja:

— No már most irja ide kend a nevét!

Az öreg azonban egyet sem szólt meg se mozdult, nézik, — hát meghalt.

Pesta bátyánkat ez épen nem zsenérozta, hanem szépen aláirta a meghalt nevét, ekkor a pennát a halott kezébe szoritotta s egy pompás keresztvonást csináltatott vele, a tanukkal elöttemeztette, bepecsételték, s átadták a birónak.

Mikor a temetés után felbontották a testámentomot, akkor állt el szemük-szájuk, hogy mi van abba? a fiú persze pert kezdett, s Pesta bátyánknak is meg kellett a pécsi törvényszéken jelenni, mikor osztán kérdezték töle, hogy ö irta-e ezt? elismerte, hogy ö irta.

— Hát osztán micsoda testámentom ez? kérdé az elnök!

— Hát kérem alássan — mondá Pesta bátyánk egész tudós önérzettel — ez olyan néma testámentom!

Porosz pattantyúk.

Mióta Bismark neszét vette Klapka párbajának azóta nem sokat törődik az osztrák-magyar monarchia magatartásával: ugy gondolkodván, hogy innét nem valami hires lövők kerülhetnek ki.

A muszka császár Siberiának alkotmányt akar adni. E végre Rajner Pál magyar belügyminisztert kérte fel, hogy egy törvényjavaslatot készitsen, — mikép kelljen a felállitandó alkotmányos megyéket rendezni.

Napoleon császár miután Mac Mahon fővezérét irgalmatlanul elpüfölték a burkusok: Benedeket megakarja kérdezni, hogy nem volna e hajlandó, a franczia-sereg feletti fővezérséget átvenni.

A kis Napoleon Lulut nem győzik a franczia lapok eléggé dicsérni, hogy minő bátor, minő vitéz? Egy pláne vakmerő bátorságát azzal indokolja, hogy egy granát közelébe esvén le, kellemetlen illatot épen nem éreztek a kis Lulu közelében.

Legujabb művek.

melyek az Atheneum kiadásában megjelentek

Álom álom édes álom. — Serenade, szerzé don Horkanserosz Rimanoceros.

„Előre fiaim majd én hátul megyek!" Borzalmas és lelkesitő csatadal, szerzék négy kézlábra a „Reform" és a „Magyar Álam"

„Népszerü szakácskönyv" irta Napló „Zsigmond. — Ugyan e szerzőtől jelent meg.

„Variátiók Petőfi e költeményére: „Ugy jól laktam, hogy még!"

„Kis kutya nagy kutya nem ugat hiába!" Terczett. — Szerzék hárman, u. m. Bornyuszemü. Jancsi, Hirdongó Jóska, Estilapu Berti.

„Komoly és tudományos értekezés népnevelészeti szempontból Virgilius e mondata felett: Deus nobis haec otia fecit. Korszerü röpirat, irták Nagy László és Frank Károly tolna-baranyai tanfelügyelők.

Most gyüttem Morvábul, znem tudom mágyárul." Mágnás csárdással elegyes hopszpolka, szerzé A ... pony Sándor.

Történeti adoma.

A hires nagy-váradi püspöknél gróf Csákynál egy alkalommal igen díszes vendégsereg gyült össze.

A szives házigazda, hogy a társaságot minél inkább jó kedélyhangulatba hozhassa, — elküldé hintaját és titoknokát az elmésségéről ismeretes s általa is kedvelt egyik püspöki predikatorért, meghagyván erősen titoknokának, hogy Madalit ugy a mint találja, okvetlenül behozza N.-Váradra.

Ez alatt a jelenlevő papi urak tanácskozának, hogy mikép fogják elfogadni Madalit? — Csáky püspök figyelmeztette a reverendásokat, hogy ne tréfáljanak Madalival, mert bizony kifizeti őket apró pénzzel.

Nem használt semmit a figyelmeztetés, s egy kanonok kikérte magának, hogy ő fogadhassa. — Nem sokára meghozta Madalit a titoknok, ugy a mint udvarán találta egy nadrágban, egy ingben, papucsban egy rosz dongájú ócska kalapban.

A kanonok ekkor elébe menvén, a szt.-irás szavaival kérdezé: „Mit keres Saul a próféták között?"

Madali az irás szavait folytatva, s a kanonokra mutatva ekként felelt: „Saul az ő atyjának elveszett szamarait keresi és örül, hogy egyet azok közül megtalált."

No hiszen lett aztán nevetés, — és innét maradt fent amaz ismeretes közmondás, — „Kifizette mint Madoli a barátot"

Eötvös a költő egyik müvében igy szóll: „Azt a ki magával beszél, bolondnak szokták mondani: pedig sok esetben inkább az érdemes e névre, a ki másoknak beszél."

Kár, hogy a magyar cultusminiszter nem gondolt erre, midőn a Rajner rendezési törvényjavaslat tárgyalásakor szónokolt!"

Mameluk dal.

Őseimnek alkotmánya
Nyugszik a régi lomtárba,
Régi elavult dolog :
Mameluk követ vagyok!

Üldögélés az életem,
Az öt forint kijár nékem,
Még szállás pénzt is kapok:
Mameluk követ vagyok! —

Az igaz, hogy nem beszélek,
Mert benn' sülök attól félek.
A balpárt bár mint morog:
Mameluk követ vagyok!

Tán megtartsam hűségesen
Mit hatvanegyben igértem?
Erre éppen nincsen ok:
Mameluk követ vagyok!

Van igaz egy bölcsességem,
A szavazást hün elvégzem,
S a buffetben jót falok:
Mameluk követ vagyok!

Milyen jó, hogy nincs vármegye!
Otthon nem is hordhatnak le,
Számot kinek sem adok:
Mameluk k övet vagyo k!

Emeletes kvártélyomon,
Nekem is van egy jó czélom!
Hivatal, rendjelt kapok.
Mameluk követ vagyok!

Kis Bögös.

Régi adoma új lében feleresztve.

Kuba: Ugyan Wodianer pajtás, miért tartod te a fejedet mindig lefelé?

Wodianer: Hát azt akarod, hogy fölfelé tartsam?

Kuba: Azt hát. . .

Wodianer: No akkor pajtás az isten áldjon meg: mert mi többé nem látjuk egymást.

Telegramm.

Kedves Nagy Bögösöm! Ugyan nem volna kedved egy háborus verset irni, nagyon alkalomszerű lenne?

Ludas Matyi.

Válasz:

Kedves principálisom! Semmi kedvem sincs rá. — Hátha Kuhn gyenerális ismét rád puskáztatna érte, azzal a hét forinttal drágább Werndlel, majd csak az eddigi mód szerint háborgatom a mamelukkokat!

Nagy Bögös.

Zsiga-pósta.

Karakán Marczinak

Hej paszamánt, paszamánt!
Hej azt a réz angyalát. . .
Róllad mit sem hallunk hát?
Pedig csak most püfölhetnéd
El kedvedre Napoleont —
Mint a burkus azt hires,
Canróbertet és Mac Mahont.

Kondori Mórnak Enyingen.

A honvéd dalból egy verset már csak a hiréért is közlünk.

Ecce:

„Huz rá czigány verjed azst a dörmögöt,
Vert szét a bumat agyá nekem örömöt.
Agyá örmöt nekem és barátimnak,
Agyá örmöt egy pár bus régrutának."

Névmagyaritás.

Kuba János nevét Kabanoszra változtatta. *)

*) Jobban illenék rá a drágaderosz. Szedő.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pesten, 1870. Nyomatott Fanda és Frohna könyvnyomdájában, arany-kéz utcza.